

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Obdo/54/2020
Identifikačné číslo spisu: 5116200473
Dátum vydania rozhodnutia: 25.03.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Andrea Moravčíková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:5116200473.14

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: SLOVHOLDING, a. s., so sídlom kpt. Nálepku 4, 937 01 Želiezovce, IČO: 31 389 163, zast. LALINSKÝ ADVOKÁT, s. r. o., so sídlom Kálov 653/23-2, Žilina, IČO: 47 253 096, proti žalovanému: Žilinská univerzita v Žiline, vysoká škola, so sídlom Univerzitná 8215/1, Žilina, IČO: 00 397 563, v konaní o 19.499,- eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 10Cb/6/2016, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č.k. 13Cob/149/2019-348 zo dňa 25. marca 2020, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a .
- II. Žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žilina (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 10Cb/6/2016-291 zo dňa 7. mája 2019, v prvom výroku žalobu v celom rozsahu zamietol. Druhým výrokom rozhodol, že žalovaný má voči žalobcovi nárok na plnú náhradu trov konania.

2. Žalobca sa žalobou domáhal, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie 19.499,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05% ročne od 25.12.2015 do zaplatenia, pričom návrh odôvodnil tým, že ako dodávateľ dňa 20.10.2015 vysúťažil a následne uzavrel so žalovaným v rámci elektronického kontraktačného systému Zmluvu o poskytovaní služieb (ďalej len „zmluva“).

V termíne plnenia od 2.11.2015 do 25.11.2015 riadne a včas poskytol služby Výskumu a vývoja - numerických simulácií v hodnote 19.499,- eur s príslušenstvom. Plnenie doručil žalovanému dňa 24.11.2015 ako balík s dokumentmi prostredníctvom doručovacej služby, obsahujúci viazanú štúdiu, USB nosič so súborom a faktúru. Žalovaný zásielku proti podpisu prevzal a včasné doručenie potvrdil aj v liste zo dňa 01.12.2015, ktorým sa podľa žalobcu nahrádzal preberací protokol. Výstupom služby bola obsahla odborná štúdia, ktorej objem a charakter vylučovali, aby jej kvalita a úplnosť bola protokolárne prevzatá na počkanie v jeden deň. Žalovaný faktúru žalobcu v lehote splatnosti neuhradil a neuviedol

žiadne vady, ktoré by súviseli s podmienkami dojednanými v zmluve.

3. Súd prvej inštancie za nesporné považoval uzavretie zmluvy, pričom podrobná úprava práv a povinností účastníkov tohoto zmluvného vzťahu je obsahom Obchodných podmienok elektronického trhoviska, verzia 1.3, účinná od 1.6.2015. Za sporné považoval riadne vykonanie diela a jeho odovzdanie žalovanému v súlade s dojednanými zmluvnými podmienkami, zodpovedajúce v zmluve vymedzenému predmetu diela, kde ťažiskom procesnej obrany žalovaného bola námietka vadnosti diela, v dôsledku čoho žalovaný, po márnom uplynutí lehoty poskytnutej žalobcovi na odstránenie reklamovaných vád, od zmluvy odstúpil.

4. Ako primárnu otázku posudzoval súd prvej inštancie platnosť zmluvy, najmä z hľadiska určitosti vymedzeného predmetu plnenia, keďže z písomných vyjadrení strán vyplývala rozdielna predstava o výsledku plnenia, ktoré tvorilo predmet zmluvy vymedzený v rámci všeobecnej, funkčnej a technickej špecifikácie a podľa osobitných požiadaviek na plnenie. Konštatoval, že z vykonaných dôkazov bolo osvedčené, že predmet zmluvy bol vymedzený spôsobom zrozumiteľným a určitým nielen pre zmluvné strany, ale tiež pre ostatné subjekty odborne zdatné v danej problematike.

5. Následne súd prvej inštancie posudzoval otázku platnosti odstúpenia od zmluvy zo strany žalovaného ako žalovaným zvoleného zodpovednostného nároku uplatneného voči žalobcovi z titulu vadného plnenia diela. Uviedol, že pokiaľ žalobca svoj nárok na zaplatenie ceny poskytnutého plnenia viazal na doručenie diela žalovanému bez toho, aby bol zachovaný postup predpokladaný ust. čl. VI písm. d) bod 6.7.6 Obchodných podmienok elektronického trhoviska, nebolo možné podľa súdu prvej inštancie prijať záver, že medzi stranami došlo k dohodnutému protokolárnemu prevzatíu diela žalovaným. Pokiaľ Protokol o poskytnutí objednaných služieb mal byť podkladom pre následnú fakturáciu ceny služieb, nebolo možné takto zmluvou predpokladaný protokol zamieňať s potvrdením o prevzatí zásilky. Bolo teda podstatné, či žalovaný potvrdil žalobcovi dodávku, resp. poskytnutie „objednaných“ služieb, t.j. takých, ktorých výsledok (resp. vlastnosti) zodpovedá predmetu zmluvy.

6. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca plnil vadne, a preto žalovanému vzniklo právo odmietnuť prijatie takéhoto plnenia. Žalovaný nesporne notifikoval žalobcovi vady v liste zo dňa 01.12.2015 s ich konkrétnym vymedzením a uložením dodatočnej lehoty na ich odstránenie v rozsahu 15 dní od doručenia vyjadrenia žalovaného. Dobu na odstránenie vád s prihliadnutím na časovú náročnosť vykonávania diela (keď podľa zmluvy na plnenie bolo určených 24 dní) vyhodnotil súd prvej inštancie za primeranú a dostatočnú, a pokiaľ žalobca v lehote na odstránenie vád diela v rozsahu 15 dní vady diela neodstránil, žalovaný bol oprávnený podľa čl. XII bod 12.6 OPET od zmluvy odstúpiť. Právnym úkonom odstúpenia od zmluvy zo dňa 11.01.2016 od zmluvy odstúpil, čím došlo k zrušeniu zmluvy s účinkami ex nunc. Nakoľko strany zrušenej zmluvy si vzájomne nephli, keď žalovaný žalobcovi vadné plnenie vrátil, žalobcovi nárok na zaplatenie ceny služby nevznikol. Zmluva tak zanikla, vzhľadom na čo súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobcovi právo na zaplatenie zmluvnej ceny nevzniklo, a preto žalobu ako skutkovo a právne nedôvodnú v celom rozsahu zamietol.

7. Krajský súd v Žiline (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom č. k. 13Cob/149/2019-348 zo dňa 25. marca 2020, napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie v prvom výroku potvrdil. Druhým výrokom rozhodol, že žalovaný má voči žalobcovi nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

8. Odvolací súd s poukazom na skutkové zistenia uzavrel, že nedošlo k dohodnutému protokolárnemu prevzatíu služby žalovaným a za takýto spôsob odovzdania a prevzatia plnenia nebolo možné považovať jeho doručenie prostredníctvom DHL žalovanému dňa 24.11.2015 s potvrdením o prevzatí. Aj keď žalobca v odvolaní daný záver okresného súdu nespochybnil, mal odvolací súd za to, že ak si zmluvné strany dohodli spôsob a postup pre odovzdanie plnenia, malo to ten dôsledok, že k vykonaniu predmetného plnenia, na ktoré čl. XI. bod 11.1 OPET viazal vznik nároku na zaplatenie ceny, mohlo dôjsť len spôsobom a postupom dohodnutým stranami sporu

v zmluve, a nie postupom a spôsobom iným, a to ani fakticky, teda doručením plnenia prostredníctvom doručovateľa.

9. Odvolací súd mal za to, že nakoľko protokol o poskytnutí služieb/plnenia nebol vyhotovený v písomnej forme, čo žalobca ani netvrdil, nebolo možné považovať plnenie žalobcu za odovzdané a žalovaným prevzaté, a teda žalobca sa tak nemohol domáhať zaplatenia ceny plnenia podľa čl. XI bod 11.1 OPET, pretože jeho nárok nevznikol, nakoľko práve samotný protokol o poskytnutí objednaných služieb mal byť podkladom pre následnú fakturáciu ceny služieb a mal byť neoddeliteľnou súčasťou žalobcom vystavenej faktúry.

10. Odvolacie dôvody žalobcu sa viazali k sekundárnym záverom okresného súdu, a to v časti týkajúcej sa hodnotenia vykonaného dokazovania, nedodržania zásad sudcovskej koncentrácie vo vzťahu k znaleckému posudku. Odvolací súd poukázal na to, že vo veci sa posudzovali skutočnosti, na ktoré boli potrebné odborné znalosti, a to, či vlastnosti a parametre žalobcom poskytnutého plnenia/služby zodpovedajú v zmluve vymedzenému predmetu diela, a či plnenie žalobcu bolo vykonané bez väd v súlade so zmluvou.

11. K námietke žalobcu, že žalovaným predložený znalecký posudok nebol predložený včas, a preto mal súd prvej inštancie uplatniť zásadu sudcovskej koncentrácie v zmysle ust. § 153 CSP, odvolací súd uviedol, že vzhľadom na zásadu kontradiktórnosti konania, pokiaľ žalovaný predložil súkromný znalecký posudok v podaní zo dňa 17.04.2019, tak išlo o predloženie predmetného dôkazu včas. Pokiaľ zo strany súdu prvej inštancie boli vykonané všetky relevantné úkony k tomu, aby mohlo byť vo veci nariadené znalecké dokazovanie súdom, pričom nebolo možné zabezpečiť osobu znalca, a následne bol zo strany žalovaného doložený súkromný znalecký posudok, takýto postup nemožno považovať za tvrdené porušenie princípu koncentrácie.

12. K námietke žalobcu týkajúcej sa znaleckého posudku odvolací súd uviedol, že ak žalobca hodnotil znalecký posudok z hľadiska odboru, keď spochybnil jeho závery, tak podľa odvolacieho súdu pre takéto hodnotenie nemajú strany sporu a ani súd potrebné odborné znalosti, a preto ani v tomto smere znalecký posudok nepodlieha hodnoteniu súdom. Súd prvej inštancie znalecký posudok spolu s inými dôkazmi posúdil, a svoje závery jasne a zrozumiteľne v odôvodnení rozhodnutia aj vysvetlil. Pokiaľ žalobca až v podanom odvolaní zo dňa 21.06.2019 (č. l. 315-318 spisu), vzniesol konkrétne námietky k znaleckému posudku, námietky k osobe znalca, ktoré netvorili okruh pripomienok pred súdom prvej inštancie, tak na tieto nemohlo byť zo strany odvolacieho súdu prihliadané a ani nemohli byť zhodnotené pre absenciu preukázaného dôvodu podľa ust. § 366 CSP.

13. Na záver uviedol, že žalobca v odvolacom konaní neuviedol žiadne relevantné, skutkové a právne argumenty, ktoré by boli spôsobilé zmeniť skutkový a právny stav zistený súdom prvej inštancie, ktorý na základe zhodnotenia vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalobca nepreukázal protokolárne odovzdanie služby/plnenia, na ktoré sa zaviazal, že dielo malo vady, ktoré žalovaný reklamoval včas, so zvoleným nárokom z väd diela, že zo strany žalovaného došlo k odstúpeniu od zmluvy platne, v dôsledku čoho došlo k zániku záväzkového vzťahu, čím došlo k vzniku povinnosti zmluvných strán vrátiť si vzájomné plnenia, avšak vzhľadom k tomu, že žalobca vadné plnenie vrátil, žalobcovi nárok na zaplatenie ceny poskytnutej služby nevznikol.

14. Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodil z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP a zároveň aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, tvrdiac, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalovanej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

15. Dovolateľ v zásade v podanom dovolaní namietal totožné skutočnosti ako v jeho odvolaní, a to, že súd prvej inštancie a odvolací súd sa zaoberali jeho argumentáciou len okrajovo alebo vôbec. Odvolací

súd pochybil, keď pripustil, že znalecký posudok môže byť v konaní predložený ako dôkazný prostriedok v rozpore s koncentračnou zásadou. Žalovaný si podľa žalobcu mohol dať vypracovať znalecký posudok omnoho skôr, a teda skutočnosť, že súd prvej inštancie pripustil znalecký posudok ako dôkazný prostriedok, bolo v rozpore so základnými princípmi civilného sporového poriadku a súd naň nemal prihliadať.

16. Tvrdil, že súdy nižšej inštancie sa nijako nevysporiadali s argumentami a námietkami žalobcu smerovanými voči predloženému znaleckému posudku. Namietal, že súdy sa nezaoberali skutočnosťou, či bol znalec riadne poučený o jeho povinnostiach vo vzťahu k vypracovávanému znaleckému posudku, a či má znalecký posudok všetky formálne náležitosti podľa zákona č. 382/2004 Z. z. Mal za to, že pokiaľ by súd splnil svoju povinnosť a riadne by skúmal náležitosti znaleckého posudku, mohol dôjsť k záveru, že takýto znalecký posudok nie je použiteľný v konaní. Poukazoval na to, že žalobca namietal príslušnosť odboru znalca, ako aj objektivitu znaleckého posudku a samotného znalca, s čím sa súd nezoberal. Podľa dovolateľa znalecký posudok nie je nezávislý, znalec v posudku uvádza rôzne výroky smerom k žalobcovi, ktoré smerujú k porušovaniu zásad dôstojnosti súdneho konania, a to zjavným znevažovaním riešiteľov žalobcu. Znalecký posudok je neobjektívny, a teda ako dôkaz nemal obstať a nemal byť ako dôkaz ani pripustený, keďže bol predložený žalovaným oneskorene. Dovolateľ vzhľadom na to považuje odôvodnenia rozhodnutí súdov nižšej inštancie za nesprávne, čo malo za následok odňatie možnosti žalobcu konať pred súdom.

17. Ďalej namietal, že z dôvodu absencie riadneho odôvodnenia je rozsudok odvolacieho súdu nepreskúmateľný, čo spôsobuje jeho arbitrárnosť a rozhodnutie odvolacieho súdu je prekvapivé, čím došlo k odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom, prípadne inú vadu v konaní. Na záver navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací zrušil obe rozhodnutia súdov nižších inštancií a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, resp. aby rozsudok odvolacieho súdu ako aj súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobe vyhovie.

18. Žalovaný sa k dovolaniu žalobcu písomne vyjadril tak, že dovolanie žalobcu označil za nedôvodné a navrhol, aby ho dovolací súd zamietol.

19. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací v zmysle § 35 CSP (ďalej aj „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu zastúpená v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 veta pred bodkočiarkou CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť (§ 447 písm. f/ CSP).

20. Dovolanie žalobca odôvodnil dovolacím dôvodom uvedenými v ustanovení § 420 písm. f/ CSP a zároveň ust. § 421 ods. 1 písm. b/ CSP.

21. Podľa ustanovenia § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky prípustnosti dovolania, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

22. Podľa § 420 písm. f/ CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

23. Podľa ustanovenia § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo, alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá

v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

24. Podľa ustanovenia § 431 ods. 1 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie v čom spočíva táto vada. (§ 431 ods. 2 CSP)

25. Podľa ustanovenia § 432 ods. 1 CSP, dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. (§ 432 ods. 2 CSP)

26. Podľa ustanovenia § 440 CSP, dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný.

27. Hlavným dôvodom, na základe ktorého dovolateľ vyvodzoval prípustnosť dovolania podľa ust. § 420 písm. f/ CSP, bola skutočnosť, že mu odvolací súd nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, a to najmä tým, že súdy pripustili, aby znalecký posudok bol v konaní predložený ako dôkazný prostriedok, nakoľko na tento nemalo byť prihliadané, lebo nebol predložený včas.

28. Porušenie práva na spravodlivý proces videl dovolateľ aj v tom, že odvolací súd sa nevysporiadal s podstatnými argumentami jednej sporovej strany a tiež s rozhodujúcimi skutočnosťami, že v odôvodnení dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu absentuje argumentácia (nedostatočne odôvodnené rozhodnutie), že rozhodnutie je arbitrárne a prekvapivé, čím bolo znemožnené žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

29. Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k dovolateľom vymedzenému dôvodu zmätočnosti skutočne došlo.

30. Podľa ust. § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

31. Podľa ust. § 387 ods. 3 CSP odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

32. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, dôsledkom čoho by bolo popretie zmyslu a podstaty práva na spravodlivý proces.

33. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov SR. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04,

I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03). Nesprávnym procesným postupom v zmysle § 420 písm. f/ CSP sa rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol konanie) znemožňujúca strane sporu (účastníkovi konania) realizáciu jej procesných oprávnení a máriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj 1Cdo 202/2017, 2Cdo 162/2017, 5Cdo 112/2018, 7Cdo 202/2017, 8Cdo 85/2018). Podľa § 149 CSP prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky.

34. Podľa § 153 ods. 1 CSP sú strany povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania.

35. Podľa § 153 ods. 2 CSP na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas, nemusí súd prihliadnuť, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu.

36. Podľa § 366 písm. b/ CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

37. Obsahom dovolacích námietok žalobcu bol najmä jeho nesúhlas s úvahami, skutkovými závermi a s postupom konajúcich súdov pri zisťovaní skutkového stavu, a následne s vyhodnotením vykonaného dokazovania. Dovolateľ predovšetkým zdôrazňoval, že znalecký posudok predložený žalovaným je potrebné považovať za nehodnoverný, či neobjektívny, tu s poukazom na domnienky vzťahu medzi znalcom použitým na vyhotovenie posudku a zástupcom žalovaného, s poukazom na odbornosť znalca či spôsob a náležitosti vyhotovenia posudku. Zo samotných námietok však nie je zrejmé, akým nesprávnym procesným postupom mal odvolací súd znemožniť strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že malo dôjsť k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces, keď rovnaké námietky boli vznesené už v konaní pred súdmi nižšej inštancie a k nim v napadnutom rozsudku odvolací súd zaujal obsiahle stanovisko v bodoch 49 až 57 odôvodnenia svojho rozhodnutia. Čo sa týka tvrdeného porušenia princípu koncentrácie konania vo vzťahu k včasnosti predloženia tohto dôkazného prostriedku, dovolací súd zdôrazňuje, že hodnotenie včasnosti predloženia dôkazných prostriedkov je výlučne v kompetencii súdu, a preto je na úvahe súdu, ako vyhodnotí postup pri predkladaní dôkazných prostriedkov aj vzhľadom ku vývoju samotného dokazovania a komplexnosti otázok, ktoré mali byť predmetom znaleckého skúmania a vôbec možnostiam zabezpečenia znaleckého posudku. Žalobca aj žalovaný ako sporové strany mali rovnaké procesné práva a povinnosti, ktoré uplatňovali a plnili za rovnakých podmienok bez zvýhodnenia alebo diskriminácie niektorej z týchto sporových strán. Mali rovnakú možnosť navrhovať dôkazy, tieto predkladať a vyjadrovať sa k nim. Vo vzťahu k tvrdenému pochybeniu pri aplikácii ust. § 153 CSP je potrebné len zdôrazniť, ako to už učinil v odôvodnení svojho rozhodnutia aj odvolací súd (najmä body 53 a 54 napadnutého rozhodnutia), že podstatným je tu vyhodnotenie súdmi, že išlo o včasné predloženie dôkazu a navyše dovolací súd zdôrazňuje, že podľa odseku 2 citovaného zákonného ustanovenia ide o zakotvenie možnosti súdu neprihliadnuť na neskoro predložené dôkazy, nie o uloženie povinnosti tak konať. Navyše, kľúčovou v tomto kontexte je okolnosť, že pre rozhodnutie v merite veci nebola povaha posudku a riešenie v ňom obsiahnuté rozhodujúcim aspektom pre záver o nedôvodnosti žaloby. Rozhodujúcim pre vyhodnotenie neúspechu žalobného nároku bol záver konajúcich súdov, že žalobca neodovzdal dielo žalovanému zmluvne dohodnutým spôsobom (protokolárne prevzatie služby/plnenia), pričom s týmto konštatovaním súdu prvej inštancie sa v plnej miere stotožnil aj odvolací súd.

38. Žalobca v dovolaní ďalej namietal, že k vade zmätočnosti predpokladanej ustanovením

§ 420 písm. f/ CSP došlo v dôsledku toho, že sa odvolací súd nevysporiadal s jeho argumentmi obsiahnutými v odvolaní a tiež, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je nepreskúmateľné a arbitrárne.

39. Z rozsudku odvolacieho súdu je zrejmé, prečo odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil a akými podstatnými úvahami sa pri svojom rozhodovaní riadil. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí konštatoval, stotožňujúc sa závermi súdu prvej inštancie, že žalobca relevantne nepreukázal, že službu/plnenie riadne a včas vykonal a žalovanému odovzdal. Teda sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že žalobca v konaní nepreukázal splnenie povinnosti a neunesol dôkazné bremeno. Odvolací súd sa vyjadril ku všetkým podstatným a pre posúdenie veci relevantným odvolacím námietkam, a nie je mu možné vytýkať, že sa vo svojom rozhodnutí v odôvodnení dostatočne nevysporiadal s argumentáciou sporových strán, resp. žalobcu.

40. Dovolací súd konštatuje, že potvrdzujúce rozhodnutie odvolacieho súdu spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí. Rozhodnutie obsahuje zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok, pričom odvolací súd sa náležitým spôsobom zaoberal aj odvolacou argumentáciou žalobcu. Súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd, v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedli rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísali priebeh konania, stanoviská sporových strán k prerokovávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citovali právne predpisy, ktoré aplikovali na daný prípad a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Skutočnosť, že žalobca mal na vec odlišný názor a že rozhodnutie súdu nebolo odôvodnené podľa jeho predstáv, nemôžu byť základom pre záver o nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia a existencii vady podľa § 420 písm. f/ CSP.

41. Najvyšší súd má za to, že skutkové a právne závery súdov nižších inštancií nie sú zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 220 ods. 2 CSP a § 393 ods. 2 CSP). Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobcu.

42. K namietanej arbitrárnosti rozhodnutia, dovolací súd poukazuje aj na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 78/05 zo 16. marca 2005, podľa ktorého súčasťou základného práva na súdnu ochranu v občianskom súdnom konaní podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je právo na odôvodnenie, ktorého štruktúra je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 OSP (od 1. júla 2016 § 220 ods. 2 CSP - pozn. dovolacieho súdu). Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní, v spojení s ust. § 393 CSP. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

43. Pokiaľ sa odvolací súd po preskúmaní veci a napadnutého rozhodnutia stotožní s názorom vysloveným súdom prvej inštancie bez toho, aby vytkol obsah odôvodnenia rozsudku, nemožno ani túto skutočnosť považovať za vadu, ktorá by napĺňala predpoklady zákonom stanoveného dovolacieho dôvodu len preto, že sporová strana s rozhodnutím nesúhlasí.

44. K porušeniu dovolateľovho práva na spravodlivý súdny proces malo dôjsť v spore tiež vydaním prekvapivého rozhodnutia odvolacím súdom. Dovolateľ toto videl v tom, že súd sa k mnohým tvrdeniam žalobcu pred ukončením dokazovania zákonom predpísaným spôsobom nevyjadril, čím odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom, a teda išlo o prekvapivé rozhodnutie, ktoré nemohol žalobca objektívne z postupu súdu predpokladať.

45. Dovolací súd uvádza, že o tzv. prekvapivé rozhodnutie ide predovšetkým vtedy, keď odvolací súd založí svoje rozhodnutie vo veci na iných právnych záveroch, ako súd prvej inštancie, za súčasného

naplnenia tej okolnosti, že proti týmto iným právnym záverom odvolacieho súdu nemá strana sporu možnosť vyjadrovať sa, právo argumentovať, prípadne predkladať nové dôkazy, ktoré sa z hľadiska právnych záverov súdu prvej inštancie nejavili ako významné.

46. Princíp právnej istoty znamená, že strany môžu predvídať obsah súdneho rozhodnutia v konkrétnej právnej veci. O nečakané (prekvapivé) rozhodnutie odvolacieho súdu ide vtedy, ak sa odvolací súd v rozhodujúcich okolnostiach odklonil od rozhodnutia súdu prvej inštancie alebo ak odvolací súd založí svoje rozhodnutie vo veci na iných právnych záveroch ako súd prvej inštancie, za súčasného naplnenia tej okolnosti, že proti týmto iným právnym záverom odvolacieho súdu nemá strana sporu možnosť vyjadrovať sa, právo argumentovať, prípadne predkladať nové dôkazy, ktoré sa z hľadiska právnych záverov súdu prvej inštancie nejavili ako významné.

47. V súvislosti s touto námietkou dovolací súd konštatuje, že v danom prípade nemožno rozhodnutie odvolacieho súdu považovať za prekvapivé s prípadným procesným dôsledkom, ktorým by došlo u žalobcu k porušeniu práva na spravodlivý proces. Rozhodnutie odvolacieho súdu tak nevykazuje znaky prekvapivého a arbitrárneho rozhodnutia, čím nie je daný dovolací dôvod podľa ust. § 420 písm. f/ CSP.

48. Dovolateľ založil prípustnosť svojho dovolania aj na ustanovení § 421 ods. 1 písm. b/ CSP.

49. Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 CSP, má viazanosť odvolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (§ 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu, je procesnou povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom právnu otázku zásadného právneho významu, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, a ktorá ešte v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu nebola riešená. V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. Ak v dovolaní absentuje uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania (uznesenie NS SR sp. zn. 1Cdo/206/2016 z 26. septembra 2017, uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/52/2017 z 8. júna 2017).

50. Ak dovolací súd má riešiť právnu otázku, ktorou sa dovolací súd ešte nezaoberal (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP), tak v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení je povinnosťou dovolateľa ako procesnej strany

a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd a b/ uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená (viď uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/146/2017 z 22. februára 2018). Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť zároveň riešená odvolacím súdom, pričom odvolací súd na jej riešení musel založiť svoje rozhodnutie a musí ísť o otázku zásadného právneho významu. Prípustnosť dovolania nastáva vtedy, ak dovolací súd sám dospeje k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu, resp. ním riešená právna otázka po právnej stránke zásadný význam skutočne má. V tomto smere nie je relevantný subjektívny názor dovolateľa. Nesprávne právne posúdenie môže byť teda dovolacím dôvodom len vtedy, ak bolo rozhodujúce pre výrok napadnutého rozhodnutia.

51. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku).

52. Dovolateľ však v dovolaní nevymedzil žiadnu právnu otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a následne malo zakladať nesprávne právne posúdenie veci.

V dôsledku nevymedzenia právnej otázky neboli dané predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu. V tomto smere dovolací súd konštatuje, že v prípade absencie vymedzenia právnej otázky, NS SR nemôže pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili súd prvej inštancie a odvolací súd. Ak by postupoval inak (opačne), uskutočnil by procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP (viď Števíček M., Fícová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. BECK, str. 1382, ako aj rozhodnutia NS SR vo veciach, sp. zn. 1Cdo/23/2017, 2Cdo/117/2017, 4Cdo/95/2017, 7Cdo/140/2017 či 8Cdo/78/2017). Z týchto dôvodov dovolací súd uzatvára, že dovolanie žalobcu s poukazom na § 421 CSP nevymedzuje právnu otázku relevantnú z hľadiska odseku 1 písm. b/ tohto ustanovenia.

53. So zreteľom na uvedené dospel dovolací súd k záveru, že postupom odvolacieho súdu nedošlo k vade v zmysle § 420 písm. f/ CSP, ktorá by zakladala porušenie práva žalobcu na spravodlivý súdny proces tak, ako to má na mysli vyššie citované ustanovenie CSP a v preskúmvanej veci tak nebola splnená podmienka prípustnosti dovolania v zmysle § 420

písm. f/ CSP a nie je daná prípustnosť dovolania žalobcu ani podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, čo zakladá dôvod na odmietnutie dovolania v zmysle § 447 písm. f/ CSP.

54. Žalovaný bol v dovolacom konaní v plnom rozsahu úspešný (§ 255 ods. 1 CSP) a vznikol mu nárok na náhradu trov konania. O nároku na náhradu trov konania rozhodol najvyšší súd podľa ustanovení § 453 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia dovolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

55. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný žiadny opravný prostriedok.